

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγινώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ 5, 10 —	Ἐτησίᾳ 10, 20 —
Ἐξάμηνος 3, 50	Ἐξάμηνος 6, 50
Τρίμηνος 3, —	Τρίμηνος 3, 50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπτά 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Φεβρουαρίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 11

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε! ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος κι' ἔφυγε.

Ὁ μηχανικός ἐφανέρωσε ἀμέσως στοὺς συντρόφους του τὴν πρότασι τοῦ ἀγνώστου καὶ τότε ἀποφάσισαν νὰ κτίσουν στὴ στάνη ἕνα ξύλινο σπῖτι, ὅσο τὸ δυνατό πὶς ἄνετο.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν πῆγαν ἐκεῖ μὲ τὰ ἐργαλεῖά τους καί, πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐβδομάδα, τὸ σπῖτάκι ἦταν ἑτοιμὸ νὰ δεχθῇ τὸν κάτοικόν του. Τὸ εἶχαν κάμῃ ὥς εἰκοσι πόδια ψηλότερον ἀπὸ τοὺς σταύλους, κι' ἔτσι ἦταν πὶς εὐκόλο νὰ ἐπιβλέπῃ κανεὶς τὸ κοπάδι, ποῦ ἀριθμοῦσε τώρα ἐπάνω ἀπὸ ὀγδόντα κεφάλια. Κατασκευάσθηκαν ἐπίσης τὰ απαραίτητα ἑπιπλά, — κρεβάτι, τραπέζι, ἀρμύρι, πάγκος, — καὶ κουβαλήθηκαν στὴ στάνη μερικά ὄπλα κι' ἐργαλεῖα.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ ἄγνωστος ἐργάζετο ἀκόμα στ' ὀροπέδιο, ὅπου, χάρις ἑς αὐτόν, ὅλα τὰ χωράφια ἦταν ὠρνωμένα κι' ἑτοιμα νὰ σπαρθοῦν μὲ τὴν ὥραν τους. Στῆς 20 Δεκεμβρίου, ἐτελείωσαν ἡ ἐγκαταστάσεις στὴ στάνη. Ὁ μηχανικός ἀνήγγειλε τότε στὸν ἄγνωστο, ὅτι τὸ σπῖτι τοῦ ἦταν ἑτοιμὸ νὰ τὸν δεχθῇ κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε, ὅτι θὰ πῆγαινε τὸ ἴδιο βράδυ.

— Ποῖος τῇ χάρι τοῦ! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ στοὺς συντρόφους του τοῦ κάναμε μιὰ ἐπαυλὶ πρῶτης τάξεως!

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐνῷ ἦτανε ὅλοι μαζεμένοι στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ καὶ συνωμιλοῦσαν, ἀκούσθηκε στὴν πόρτα ἕνας κτύπος ἐλαφρὸς. Κι' ἀμέσως σχεδὸν μπῆκε ὁ ἄγνωστος καί, χωρὶς κανένα προοίμιον, εἶπε:

— Κύριοι, πρὶν φύγω ἀπὸ 'δῶ, καλὸ εἶνε νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν μου. Θὰ σᾶς τὴν διηγήθῃ.

Ὁ μηχανικός, ποῦ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωσι, σηκώθηκε ζωηρά.

— Μα, φίλε μου, εἶπε, ἐμεῖς δὲν σοῦ ζητήσαμε τίποτα! Εἶνε δικαίωμά σου νὰ σιωπᾷς...

— Εἶνε χρέος μου νὰ μιλήσω!

— Κάθησε λοιπόν.

— Ὅχι, θὰ μείνω ὀρθός.

— Ὅπως θέλεις, σ' ἀκούμε.

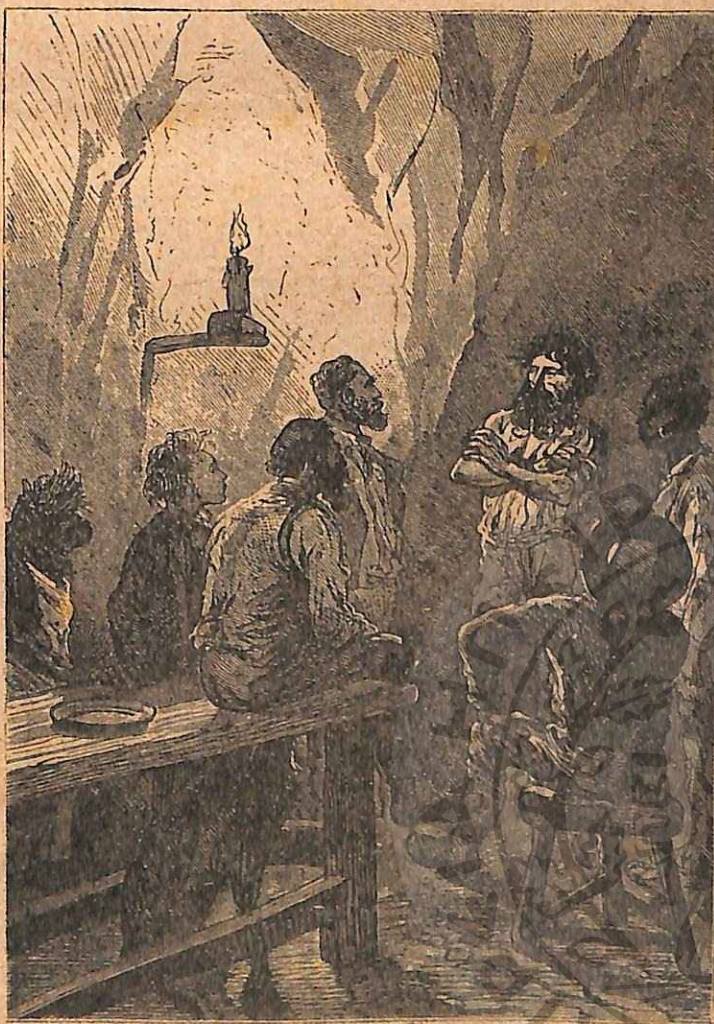
Ὁ ἄγνωστος στάθηκε σὲ μιὰ γωνίαν, ὅπου δὲν ἔπεφτε πολὺ φῶς, κι' ἀπὸ καὶ, ἔσκουφωτος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, μὲ φωνὴ ὑπόκωφον, σὰν ἄνθρωπος ποῦ βιάζει τὸν ἑαυτό του νὰ μιλή, ἔκαμε στοὺς ἀποίκους τὴν ἐπομένη διήγησι:

«Στῆς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1854, ἕνα θαλαμηγὸ βαπόρι, ὁ Δούγκαν τοῦ λόρδου Γκλήναρθν, ἀπὸ τῆ Σκωτίας, ἀγκυροβόλησε στὸ ἀκρωτήρι Μπερνούγι, στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας, στὸ ὕψος τοῦ 37ου παραλλήλου. Μέσα στὸ γιῶτ αὐτὸ ἦταν ὁ λόρδος, ἡ γυναῖκα του, ἕνας ἄγγλος ταγματάρχης, ἕνας γάλλος γεωγράφος, ἕνα κορίτσι κι' ἓν ἄγρον.

«Τὸ κορίτσι καὶ τὰ γόρον ἦταν παῖδια τοῦ πλοίαρχου Γραντ, ποῦ τὸ πλοῖόν του, ἡ Βρετανία, εἶχε χαθῇ αὐτανδρὸ ἕνα χρόνον προητέρα. Τὸν Δούγκαν ἐκτελεροῦσε ὁ πλοίαρχος Τζων Μάγκλες κι' εἶχε πλήρωμα ἀπὸ δεκαπέντε.

«Νὰ σᾶς πῶ τώρα, γιατί τὸ θαλαμηγὸ αὐτὸ βρίσκουνταν, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, στῆς ἀκτὲς τῆς Αὐστραλίας.

«Ἐξήμισιν προητέρα, μιὰ μποτῆλια, ποῦ εἶχε μέσα ἕνα χαρτί, γραμμένον ἀγγλικά, γαλλικά καὶ γερμανικά, βρέ-

Ἐσκουφωτος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα... (Σελ. 85, στ. γ')

θηκε στη θάλασσα της Ίρλανδίας και ψαρεύτηκε από τον Δούγκαν. Το χαρτί εκείνο έγραφε, ότι ζούσαν ακόμα τρεις από το πλήρωμα της Βρετανίας, δηλαδή ο πλοίαρχος Γραντ και δύο από τους δικούς του, κι' ότι είχαν βρή καταφύγιο σε κάποια γή, που το πλάτος της έδιαβάζονταν στο χαρτί καθαρά, άλλα το μήκος της, στυμμένο από την ύγρασία, δεν μπορούσε κανένας να το διαβάσει.

«Το πλάτος που σ'ας λέω, ήταν 37°11' βόρεια. Αν ακολουθούσε λοιπόν κανένας όλον αυτόν τον τριακοστό έβδομο παράλληλο, σε στερεές και θάλασσες, ήταν βέβαιο πως ότι, και χωρίς να ξέρει το μήκος, θάφθανε στη χώρα, όπου εύρισκετο ο πλοίαρχος Γραντ και οι δύο του σύντροφοι.

«Επειδή το αγγλικό Ναυαρχείο έδίσταζε να επιχειρήσει τέτοια έρευνα, ο λόρδος Γκλίνχαρδαν αποφάσισε να κάμει τα πάντα για να βρή τους ναυαγούς. Συνεννοήθηκε τότε με τα παιδιά, τη Μαίρη και τον Ροβέρτο Γραντ κι' άρχισε να ταξιδεύει. Η οικογένεια του λόρδου, καθώς και τα παιδιά του πλοίαρχου, θέλησαν να ακολουθήσουν κι' ο Δούγκαν, ξεκινώντας από τη Γλασκώδη, τράβηξε προς τον Άτλαντικό, πέρασε τον Μαγελλάνιο Πόρθμο, μπήκε στον Ειρηνικό κι' έφθασε ως την Παταγονία, όπου, κατά μια εξέγερση του χαρτιού της μοτίλλιας, ο πλοίαρχος Γραντ μπορούσε να ήταν κι' εκεί αιχμάλω των ιθαγενών.

«Το γι'ωτ έβγαλε τους επιβάτες του στη δυτική ακτή της Παταγονίας κι' έπήγε να τους περιμένη στην ανατολική, στο ακρωτήρι Κορριέντες.

«Ο λόρδος Γκλίνχαρδαν πέρασε όλη την Παταγονία, ακολουθώντας πάντα τον 37° παράλληλο και, επειδή δεν βρήκε ούτε ίχνος του πλοίαρχου Γραντ, ξαναμπήκε στο γι'ωτ, στις 13 Νοεμβρίου, για να εξακολουθήσει την έρευνά του στον Ωκεανό.

«Αφού επισκέφθηκε, χωρίς κανέν' αποτέλεσμα, τα νησιά Τρισαν Δακούνα και Αρσταντα, που ήταν στο δρόμο του, ο Δούγκαν έφθασε, καθώς σ'ας είπα, στο ακρωτήρι Μπερνούγι, της Αυστραλίας, στις 20 Δεκεμβρίου 1854. Ο σκοπός του λόρδου ήταν να διασχίσει και την Αυστραλία, όπως την Αμερική, και βγήκε έξω. Εκεί, λίγα μίλια από το ακρωτάλι, ήταν το κτήμα κάποιου Ίρλανδου, που έφιλοξένησε τους ταξιδιώτες. Ο λόρδος Γκλίνχαρδαν του είπε για ποιο λόγο έκανε το μεγάλο εκείνο ταξίδι και τον ρώτησε αν έτυχε να μάθει ποτέ, ότι ένα αγγλικό τριγάτο, ή Βρετανία, είχε ναυαγήσει πρὸς δύο έτων στα δυτικά της Αυστραλίας.

«Ο Ίρλανδος δεν είχε ακούσει τέτοιο πράγμα· αλλά, προς μεγάλην έκπληξη όλων, κάποιος από τους υπηρέτες του Ίρλανδου πετάχθηκε κι' είπε:

«—Μυλόρδε, δόξασε κι' ευχαρίστησε

τον Θεό! Αν ο πλοίαρχος Γραντ είχε ακόμα ζωντανός, ζή εδώ, στην Αυστραλία! — Παιός είσαι σύ; τον ρώτησε ο λόρδος Γκλίνχαρδαν.

«—Σκυωσέζος σ'αν και σ'ας, μυλόρδε, αποκρίθηκε ο υπηρέτης· κι' είμαι ένας από τους συντρόφους του πλοίαρχου Γραντ, ένας από τους ναυαγούς της Βρετανίας.

«Ο άνθρωπος εκείνος ονομάζετο Αύρτων. Ήταν, πραγματικώς, ο λωστρόμος της Βρετανίας, όπως μαρτυρούσαν τα χαρτιά του. Αλλά, καθώς χωρίσθηκε από τον καπετάνιο του, την στιγμή που τακίζονταν το καράβι στις ξέρες, ένόμιζε ως την ημέρα εκείνη, ότι ο Γραντ είχε χαθεί μ' όλο του το πλήρωμα κι' ότι μόνον αυτός, ο Αύρτων, είχε γλυτώσει από τη Βρετανία.

«—Όμως, έπρόσθεσε, ή Βρετανία δεν έχάθηκε στη δυτική, παρά στην ανατολική ακτή της Αυστραλίας. Ωστε αν ο πλοίαρχος Γραντ ζή ακόμα, όπως δείχνει το χαρτί που φέρω, στην θάλασσα, θα είναι αιχμάλωτος των ιθαγενών και πρέπει να πάτε από τ' άλλο μέρος, για να τον βρείτε.

«Ο Αύρτων τ'αίπε όλ' αυτά με καθαρή φωνή και με σταθερό βλέμμα. Κανένας δεν μπορούσε να μιμνήσκει για την αλήθεια των λόγων του. Αλλά κι' ο Ίρλανδος, που τον είχε στην ύπηρεσία του ένα χρόνο, τον έσύστανε για τιμωτάτο άνθρωπο. Έτσι ο λόρδος Γκλίνχαρδαν τον έπίστεψε και δεν έδίστασε πια ούτε στιγμή να διασχίσει την Αυστραλία, ακολουθώντας τον 38° παράλληλο. Ο πλοίαρχος Μάγκλες, ο λόρδος κι' ή λαίδη Γκλίνχαρδαν, τα δύο παιδιά, ο ταγματάρχης, ο Γάλλος και μερικοί ναύτες θάποτελούσαν το καράβι, με τον Αύρτων για οδηγό, ενώ ο Δούγκαν, που θ'α τον κυβερνούσε τώρα ο υποπλοίαρχος Τομ Αουστιν, θ'α πήγαινε στη Μελβούρνη, να περιμένη της διαταγές του λόρδου.

«Ξεκίνησαν στις 23 Δεκεμβρίου 1854. Πρέπει να σ'ας πω από τώρα, ότι ο Αύρτων αυτός ήταν ένας παληάνθρωπος, ένας κακούργος. Αλήθεια έκανε λωστρόμος στη Βρετανία· αλλά, από έχθρα προς τον καπετάνιο του, έπροσπάθησε να παρασύρει το πλήρωμα σε στάσι και να πάρη το καράβι αυτός. Για τουτό ο πλοίαρχος Γραντ, στις 8 Απριλίου 1852, τον έβγαλε στη δυτική ακτή της Αυστραλίας και τον απαράτησε· κεί, που ήταν ή δικαία του τιμωρία.

«Έτσι, ο παληάνθρωπος αυτός δεν ήξερε τίποτα για το ναυάγιο της Βρετανίας· το έμαθε μόνο από την διήγηση του λόρδου Γκλίνχαρδαν! Με τόνομα Μπέν Τζόυς, στην Αυστραλία, είχε γίνει αρχηγός μιας συμμορίας από Άγγλους εξοριστούς (*) παληάνθρώπους σ'αν κι' αυτόν,

* Η Άγγλία εξορίζει εγκληματίες στην Αυστραλία, όπου τους υποβάλλει εις κα-

πού είχαν ξεφύγει την επίδραση· κι' αν ίσχυρίσθηκε ότι το ναυάγιο έγινε στην ανατολική ακτή, κι' αν έσπρωξε τον λόρδο Γκλίνχαρδαν προς εκείνα τα μέρη, ο σκοπός του ήταν να τον χωρίσει από το πλοίο του, να κυριέψη με τη συμμορία του τον Δούγκαν και να τον κάμει, από γι'ωτ, πειρατικό του Ειρηνικού!

Έδώ ο άγνωστος μι'α στιγμή στάθηκε. Η φωνή του έτρεμε, σβύνουνταν. Αλλά σε λίγο μπόρεσε να εξακολουθήσει:

«Ξεκίνησε λοιπόν το καράβι κι' ο Αύρτων ή ο Μπέν Τζόυς, — όπως θέλετε πείτε τον —, τώδηγούσε, ενώ ή συμμορία του, που είχε ειδοποιηθή κι' ήξερε τί έπρόκειτο να κάμει, πότε ακολουθούσε και πότε πήγαινε μπροστά. Ο Δούγκαν είχε πάη στη Μελβούρνη, για να επιδιορθωθή. Όλο το ζήτημα λοιπόν ήταν να πεισθή ο λόρδος Γκλίνχαρδαν και να τον διατάξει να φύγει από τη Μελβούρνη και να πάη στην ανατολική ακτή της Αυστραλίας, όπου θ'αταν εύκολο να τον γραψώσουν.

«Αφού έφερε το καράβι αρκετά κοντά στην ακτή εκείνη, μέσα σε κάτι δάση άπεράντα, ο Αύρτων κατ'έφερε να πάρη ένα γράμμα για τον υποπλοίαρχο του Δούγκαν, που τον έπρόσταζε να πάη άμέσως στον όρμο Τουόρολδ, δηλαδή λίγες μέρες μακριά από το μέρος, όπου είχε σταματήσει το καράβι. Εκεί ο Αύρτων θ'α περίμενε τους ανθρώπους του, για να γίνει το κίλο.

«Τη στιγμή που έπρόκειτο να πάρη το γράμμα, ο μαυκαρδός ξεμασκαρεύθηκε και δεν είχε τί άλλο να κάμει, παρά να το σκάσει. Αλλά το γράμμα αυτό, που θ'α του παραδίδε τον Δούγκαν, έπρεπε να το βάλλη στο χέρι με κάθε θυσία. Ο Αύρτων κατόρθωσε να το αρπάξει και, ύστερα από δυο ημέρες, έφθασε στη Μελβούρνη.

«Ός έδω, τα σχέδια του κακούργου πήγαιναν καλά. Λίγο ακόμη, κι' ο Δούγκαν θ'α περτε στην έξουσία του. Ο Μπέν Τζόυς θ'α γίνονταν κουρσάρος, φόβος και τρόμος εκείνων των θαλασσοδών. Ο Θεός όμως δεν άφισε...

«Μόλις έφθασε στην πόλι, ο Αύρτων έδωσε το γράμμα στον υποπλοίαρχο Τομ Αουστιν, κι' αυτός πάλι, μόλις το διάβασε, σαλπάρισε. Φαντασθήτε όμως το θυμό, τη λύσσα του Αύρτων, όταν την άλλη ημέρα αφού ξεκίνησαν, έμαθε ότι ο υποπλοίαρχος ώδηγούσε το Δούγκαν, όχι στην ανατολική ακτή της Αυστραλίας, στον όρμο Τουόρολδ, αλλά στην ανατολική ακτή της Νέας Ζηλανδίας! Θέλησε να εναντιωθή. Ο Τομ Αουστιν του έδειξε το γράμμα... Αλήθεια, κατά λάθος του Γάλλου γεωγράφου που το είχε γράψει, — λάθος από

ταναγκαστικά έγρα ή απλώς τους άναγκάζει να ποικίλουν. — Σ. τ. Μ.

Θεού, — αντί Λύστραλίας έλεγε καθαρώτατα Νέας Ζηλανδίας.

«Πάνε όλα τα σχέδια του Αύρτων!.. Δοκίμασε, άλλη μια φορά, να ξεγείρει το πλήρωμα. Τον έβγαλαν στα σίδερα. Κι' έτσι έφθασε με τον Δούγκαν στη Νέα Ζηλανδία, χωρίς να ξέρη πια ούτε τί απέγειναν οι σύντροφοί του, ούτε τί απέγεινε το καράβι.

«Ο Δούγκαν έμεινε στην ακτή εκείνη ως της 3 Μαρτίου. Την ημέρα εκείνη, ο Αύρτων, από τ'αμπάρι, άκουσε κανονιές. Ήταν τα κανόνια του Δούγκαν, που έπερταν για χαιρετισμό. Και σε λίγο, ο λόρδος Γκλίνχαρδαν μ' όλους τους δικούς του άνέβηκαν στο καράβι.

«Να τί είχε συμβή:

«Με χίλια βάσανα, με χίλιους κινδύνους, το καράβι κατόρθωσε να φθάσει στον όρμο του Τουόρολδ. Όστε Δούγκαν εκεί ούτε τίποτα!.. Ο λόρδος Γκλίνχαρδαν τηλεγραφέι άμέσως στη Μελβούρνη. Και του άπαντούν: «Ο Δούγκαν άνεχώρησε στις 18 του μηνός προς άγνωστον διεύθυνσι».

«Ο λόρδος Γκλίνχαρδαν ένα μόνο πράγμα μπόρεσε να συμπεράνη: ότι το τιμίο θαλαμηγό είχε πέσει στα χέρια του Μπέν Τζόυς· κι' είχε γίνει πειρατικό! Δεν θέλησε όμως να φύγει την επιχείρησή του στη μέση. Ήταν άνθρωπος γενναίος, ακατάβλητος. Μπήκε με τους δικούς του 'ς ένα πλοίο έμπορικό, έφθασε στη δυτική ακτή της Νέας Ζηλανδίας και την έπέρασε όλη, άπάνω στον 37ο παράλληλο, χωρίς να παντήση ίχνος του πλοίαρχου Γραντ· αλλά προς μεγάλη του έκπληξη, όταν έφθασε στην άλλη ακτή, βρήκε τον Δούγκαν, που τον έπερίμενε πέντε έβδομάδες!

«Ο λόρδος Γκλίνχαρδαν, άμα έμαθε ότι ο Αύρτων ήταν φυλακισμένος στο πλοίο, έπρόσταζε να τον φέρουν μπροστά του.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Όταν ο ήλιος με τ' δόλοχυσό του χρώμα νύχτα μ'ας μηνά,
αγαπώ να το κυττάζω ακόμα
τ' άστρο, που να φύγει ξεκινά.

✱

Η θαμβή του έκείνη λάμψη, που όλο σβύνει — κόρη της αλγής —
τέλος της ζωής μηνά και κείνη,
της πολυμοχθής ζωής της γής...

✱

Το βασίλειό του, κι' αύριο ή νέα και πάλι πλούσια του θωριά
στην ψυχή μιλούνε για μιάν άλλη,
για μι'α θεία μεριά...

(Κατά τον Moratel)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΜΑ από της διασκεδάσεις των Αθηναίων, αυτόν τον καιρό, είναι κι' ή τεράστια του μ. π. ε. που κάνει στον άέρα ένας Γάλλος αεροπόρος. Τούμπας για τουτό ονομαζόμενος. Μερικοί τον λένε και Κουτρούβαλα, αλλά το ίδιο είναι. Τι θαυμάσια που πετά αυτός ο άνθρωπος! Πόσο κύριος κι' έξουσιαστής φαίνεται της μηχανής του! Πουλί αληθινό δεν εξουσιάζει τόσο τα φτερά του, όσο ο Τούμπας αυτός το αεροπλάνο του. Έχει πάρη «τον άέρα του άέρος», όπως πολύ νόστιμα το είπε κάποιος φίλος μας. Και κάνει εκεί· πάνω, τι θέλει: Πετ'α ίσια, πετ'α ανάποδα, πετ'α λοξά, πετ'α ολοκάθετα, με τ'αεροπλάνο όρθό. Σηκώνεται στα μεσοράνα, κατεβαίνει στα κεραμίδια, στριγγυρίζει, παίρνει μι'α τούμπα, δυο τούμπες, κι' εξακολουθεί. Είναι, αληθινά, από τα ωραιότερα θεάματα της τόλμης και της γενναιότητας του ανθρώπου το πέταγμα αυτού του Γάλλου. Μου φαίνεται όμως ότι δεν θ'α ξαναϊδούμε τόσο γρήγορα, γιατί ο κ. Τούμπας έφυγε στη Θεσσαλονίκη και με τα παιγνίδια της περασμένης Κυριακής, τα τελευταία, αποχαιρέτησε τους Αθηναίους θαυμαστές του.

Αυτή λοιπόν την Κυριακή, ενώ περιμέναμε σε μι'α πλατεία το τράμ, για να πάμε σε κάποια έξοχη, — είμαστε πέντ' έξη φίλοι, — βλέπαμε από πάνω μας της τούμπας του αεροπόρου κι' αρχίσαμε να μιλούμε γι' αυτόν. Περίττο να σ'ας πω, ότι τον ζηλεύαμε και ποθούσαμε — αν ήταν δυνατό — να μαστε στη θέση του. Νάναβαινουμε, ότι ώρα θέλουμε ως τα σύννεφα, να σχίζουμε τον άέρα σ'αν πουλιά, να βλέπουμε από κεί πάνω τη γή, τί μεγαλύτερη ετυχία! Αλλά πόσο θάρρος χρειάζεται, πόση τόλμη, πόση περιφρόνησις του κινδύνου, για να μπορέσει κανείς να την απολασθή! Έ, μη δεν είναι μικρό πράγμα να τα αποφασίσεις να σταθής, να σε δέσουν σε μι'α μηχανή, αυτή τα ύψωθ' τρακόσια, πεντακόσια μέτρα και... το γκρέμισμά της, ή καταστροφή, ή φρικτός θάνατος, να εξαρτάται από μι'α της βίδα!...

Θυμηθήκαμε τότε και το υποβρύχιο. Είναι το άκρο αντίθετο, αλλά κι' αυτό ακριβώς. Το ένα χάνεται στα ύψη του άέρος, τ' άλλο στα βάθη των νερών. Και συμφωνήσαμε όλοι, ότι αυτά τα δυο είναι σήμερα τα δοκιματήρια του ανθρώπινου

θάρρους: το αεροπλάνο και το υποβρύχιο. Χρειάζεται ή ίδια τόλμη κι' ή ίδια ψυχική δύναμη, για να ύψωθ' κανείς με το ένα ή να βυθισθ' με το άλλο.

Και όμως, κάποιο από τα δυο θ'α είναι ευκολώτερο. Αρχισα τότε να ρωτ'ω τους φίλους μου:

— Αν έπρόκειτο να σε αναγκάσουν να π'ας ή με αεροπλάνο ή με υποβρύχιο, τί θ'α προτιμούσες;

Στην αρχή, όλοι έδίσταζαν, συλλογίζονταν, δεν ήξεραν τί να αποφασίσουν... Επitéλους το εύρισκαν κι' άπαντούσαν: άλλος έλεγε με υποβρύχιο, άλλος με αεροπλάνο...

Είχαμε μπη πια στο τράμ κι' εξακολουθούσαμε αυτή την όμιλία. Ο ένας έλεγε:

— Με το αεροπλάνο τούλάχιστο βλέπεις κόσμο, βλέπεις ούρανό, ήλιο. Παρηγοριέσαι. Ένώ με το υποβρύχιο; Μπαίνεις στο σκοτάδι, στον τάφο.

— Όχι, άπαντούσε άλλος. Καλλίτερα με το υποβρύχιο. Θάται κλεισμένος σε μι'α κάμαρα με φως. Θάρχεσαι στιγμή που θ'α ξεγν'ας ότι βρίσκεσαι στα βίθη της άβυσσου. Ένώ, με τ'αεροπλάνο, θ'α βλέπης πάντα πως κρέμεσαι κεί πάνω, στη διάκρισι μι'ας βίδας.

Έτσι συζητούσαμε, χωρίς να συμφωνήσουμε όλοι, γιατί αν ή πλειονοψηφία κηρύχθηκε υπέρ του υποβρυχίου, ήταν κι' άλλοι που προτιμούσαν, σ'αν «ευκολώτερο» το αεροπλάνο. Στο τράμ, ήταν κι' ένα παιδί ως δεκαπέντε χρονών με τον πατέρα του, — έναν κύριο γνωστό μας, — κι' άκουγε τη συζήτησή μας με προσοχή και σάμπως με άπορία. Κάποιος από μ'ας το είδε μι'α στιγμή που πρόσεχε έτσι και του ήλθε να το ρωτήσει:

— Έσύ, μικρό, τί θ'α προτιμούσες;

Και το παιδί, χωρίς κανένα δισταγμό, σ'α να είχε έτοιμη πρό πολλού την άπάντησή του, είπε:

— Με το αεροπλάνο!... Αν χρειάζονταν όμως, θάμπαινα και στο υποβρύχιο... Άμα δεν φοβάται κανείς, το ίδιο είναι.

Κυτταχθήκαμε σ'α ντροπισμένοι. Είδαμε, ότι τόση ώρα λέγαμε πράγματα που δεν τα καταλάβαινε καθόλου ένα παιδί. Και πράγματα που δεν τα καταλάβαινε ένα παιδί είναι άσχημα και γελοία. Το μόνο ωραίο, το μόνο σωστό, το μόνο λογικό, το μόνο σοβαρό ήταν ή λύσις που έδωκε στο ζήτημά μας ή φυσική αφοβία, ή χαρά της ζωής κι' ή αίσιοδοξία του παιδιού! Άμα δεν φοβάται κανείς, το ίδιο είναι...

Σας αποστέλνει

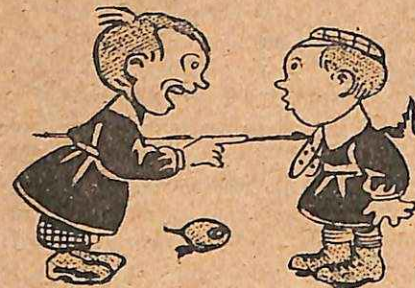
ΦΑΙΔΩΝ

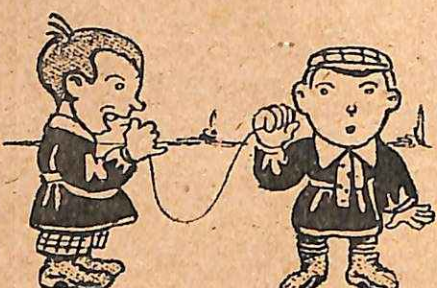
ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ "Η...ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΤΟΝ ΣΥΜΦΕΡΕΙ..."

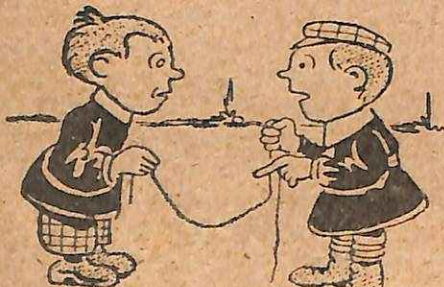
—'Αλήθεια, Τοτό, δεν ξέρεις τι είναι το τηλέφωνο της τσέπης; Μά δε γίνεται!.. Νά, χρυσό μου, νά σου το εξηγήσω... 'Ισα-ίσα που έχω στην τσέπη μου ένα τηλέφωνο και θέλω κάτι νά σου πω... Νά το...

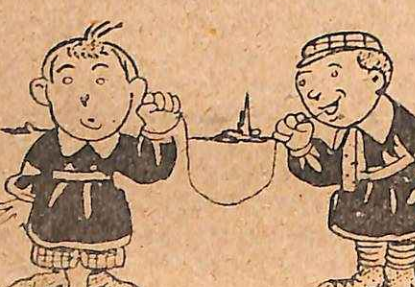
Βάλε την μιά ακρή σταυτί σου... 'Εγώ θα σου μιλήσω τώρα από την ακρή που κρατώ... 'Εμπρός!... 'Αλ λ ό! 'Αλ λ ό!... 'Εσύ 'σαι, Τοτό;... Καλημέρα!... Νά σου πω, καίμενε... θα μούκανες τη χάρη νά μου

δώσης τὰ μισά μπομπόνια, από τὸ κουτί που σου χάρισε χτες ἡ μαμά σου; 'Ε, χρυσό μου;... Περίεργο πράγμα, Μιμή!... Δεν ἀκούω καθόλου... μὰ καθόλου!... Γιά μένα, φαίνεται, τὸ τηλέφωνό σου εἶνε

χαλασμένο... Γιά νά ἰδοῦμε νά σου μιλήσω τώρα κι' ἐγώ, ἔ...—Ναί, πές μου ὅ,τι θές! Νά ἴδῃς πῶς θακούσω ἐγώ! ἂ, τὸ τηλέφωνό μου δὲν εἶνε καθόλου χαλασμένο!...—'Εμπρός λοιπόν. 'Αλ λ ό! 'Αλ λ ό!... 'Ε-

σύ 'σαι Μιμή μου; Καλημέρα!... Νά σου πω, χρυσό μου... θα μούκανες τη χάρη νά μου δώσης τῆς μισῆς καραμέλες, ἀπὸ τὸ σακουλάκι που σου χάρισε χτες ὁ μπαμπάς σου;—Μιμή!... ἔχεις δίκιο, Τοτό! Τὸ

τηλέφωνό μου εἶνε χαλασμένο... Τί περίεργο πράγμα!... Λέξι δὲν ἀκούσα κι' ἐγὼ ἀπ' ὅσα μού εἶπες! 'Αντίο!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ [ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΑ]

—'Ο Βεκενέξ ἐπεδοκίμασε ὁλοπρόθυμα:—'Ακριβῶς!
—Καί κανένα δὲν πειράζουμε.
—Φθάνει νά μὴ μᾶς πειράξουν ἐμᾶς!...
—Μάλιστα!... 'Εὐὸ δὲ βλέπεις καμιά μύγα;
—Εἶνε πιά μισὴ ὥρα που δὲν ἔχω ἰδῆ καμιά!
—Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Τί νά γενῆκαν τόσες;
—'Αλλοι θὰ τῆς ἔραγαν!
—Καί σὲ μᾶς δὲν ἄφησαν τίποτε!;
—'Εμεῖς, κατὰ τὰ φαίνόμενα, θὰ πέσωμε νά κοιμηθοῦμε νηστικοί!
—Οὔτε ἡ πρώτη φορὰ εἶνε, οὔτε ἡ τελευταία!
—Αἱ, καί νά ἦταν τὸ στόμα μου μεγαλύτερο, θὰ μπορούσα νά τρωγα ὅλα τὰ φαγώσιμα που ὑπάρχουν στὸν κόσμῳ. εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Βεκενέξ.
—'Αχ, νάχ κι' ἐγὼ ἕνα τέτοιο! θὰ σὲ βοηθοῦσα!—εἶπε ὁ Κοῦξ-κοῦξ.
—'Ετσι ἐκάθηντο τὰ ἀγαπημένα ἀδερφάνια, ἀναστενάζαν, ἐμυρμούριζαν καὶ

ἐθόμωναν ὀληνόντα. 'Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατάρθωναν νά συλλάβουν καμμιὰ μύγα, καμμιὰ νυκτερινὴ πεταλούδα ἢ κουνούπι, καὶ τότε ἄρχιζε ἕνα τέτοιο κτύπημα τῶν χειλῶν των, ποῦ ἐνόμιζες πῶς κάποιος μὲ ἕνα βρεμένο γάντι ἐκτυποῦσε τὸ ἄλλο.

—'Όσο καὶ νά εἶχαν χορτάσει, κατὰ τὸ λέγειν των, δὲν ἦταν εὐχαριστημένοι, ἀν καὶ ἐπέστρεψαν στὸ λάκκο των μόλις τὴν αὐγὴ. 'Εκεῖ ἔμειναν καθισμένοι πάλιν ὀλην τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἕως τὴν δύσι τοῦ ἡλίου ἐκοιμῶντο, ἐχώνευαν ὅ,τι εἶχαν φάγει ἀνοίγονται τὰ μάτια των κι' ἐκαθάρριζαν τὰ δόντια των. Εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου ἦταν σκοτάδι, ὑγρασία, ἀκαθαρσία, ἀλλ' αὐτὰ ἀκριβῶς τοὺς ἄρεζαν. 'Επάνω ὅμως ἔλαμπε ζωηρὰ ὁ ἥλιος, ἔβραζε ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρά... Στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ ἐπετοῦσαν πεταλούδες καὶ τζιτζικία, κι' ἐκάθηντο πότε εἰς τὸ ἕνα ἄνθος πότε εἰς τὸ ἄλλο. 'Ω-ραιότατα μικρὰ ψαράκια ἐπλάταγιζαν στὸν ἥλιο, κι' ἐπαίξαν τὸ κυνηγητὸ καὶ τὸ κρυτούλι. Μὲς στὸ χωράφι, ἐπάνω εἰς τὸ ναιπὸ χορτάρι, ἐπηδοῦσε ἕνας

λαγός, ἀρπάζοντας πότε-πότε μιὰ δράκα χορταράκι: ὕψηλὰ δὲ στὸν αἶρα ἐπετοῦσαν μὲ ὀρμὴ χελιδόνια καὶ ψαροπούλια, τερπόμενα εἰς τὴν θέαν, ποῦ ἦταν ἀπλωμένη κάτω.

Στὴν ὄχθη τῆς τάφρου ἐπλανᾶτο ἕνα λελέκι μὲ κόκκινα ὕψηλὰ ὑποδήματα, σηκώνοντας τὰ πόδια του ὕψηλὰ καὶ κατεβάζοντάς τα σιγά-σιγά, γιὰ νά μὴ κάμῃ θόρυβον.

—'Εἶπαν παρηγόρησε πλαγίως ἕνα βαθὺ στρογγυλὸ λάκκο γεμάτον ἀπὸ λάσπη. «Ποῖς νά κατοικῇ τάχα ἐκεῖ μέσα;»—ἐσκέφθηκε τὸ λελέκι καὶ ἔκαμε ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν λάκκο. Καὶ ὅταν ἦλθε κοντὰ, ἔκυψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ πλάγι γιὰ νά κοιτάξῃ μέσα.

—Πρόσεξε! Φυλάξου!—τοῦ ἐφώναξε μιὰ πεταλούδα, ποῦ ἐπέταξε κοντὰ. Δὲν ἐπρόφθασε τὸ λελέκι νά ρωτήσῃ τί συμβαίνει, ὅταν ἡ πεταλούδα ἐξαφανίσθη.

—Εἰσθε μὲ τὰ λογικά σας; Εἰσθε μὲ τὰ λογικά σας;—ἐτέντιζε ἕνας τζιτζικας, ποῦ ἐξεσταίνετο στὸν ἥλιο ἐπάνω εἰς ἕνα καλάμι. —Εἰσθε μὲ τὸ νοῦ σας;—Τὸ ἴδιο ἐτέντιζε καὶ μιὰ γαλα-

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ [ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΒΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

—'Ελα, καπετάνιο, πές μας τώρα τι πρέπει νά κάμουμε καὶ θά φανῇ στὴ δουλειὰ ποῖς εἶνε δειλὸς καὶ ποῖς δὲν εἶνε!...

—Δὲν χρειάζεται νά σᾶς πῶ πολλά, ὑπέλαβεν ὁ Βλάσκος. 'Ο 'Εγγλέζος μας ὀνομάζεται Μπράιτων. 'Εμεινε λίγο καιρὸ στὸ Κωτερέ: τώρα μένει στὸν Πιερρεφρίτη.

—'Α, ἔτσι; Εὐκόλο τότε νά μάθωμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται γι' αὐτόν, ἀπὸ τὸν καλὸ ἐκεῖνο Βλάση Φωσέτο.

—Ναί, ναί, εἶνε πολὺτιμος γιὰ τέτοιες δουλειές ὁ γέρος.

—'Αλήθεια, κρατεῖ τὸ στόμα του κλειστὸ, ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτὰ καὶ ταυτιά του ἀκούει ὅ,τι χρειάζεται. Τίμιος ἄνθρωπος τέλος πάντων!

—'Εγέλασαν ὅλοι μὲ τὸ καλαμπόρι τοῦ καπετάνιου κι' ὕστερ' αὐτὸς ἐξακολούθησε:

—'Ο Βλάσης ἔγινε τώρα ὁ καλλίτερος φίλος ἐνὸς ὑπηρέτη, ἐκεῖ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πιερρεφρίτη. 'Απ' αὐτόν ἔμαθε, ὅτι ὁ 'Εγγλέζος μας θὰ μείνῃ μιὰ-δυὸ ἐβδομάδες, γιὰ νά κάνῃ ἐκδρομὲς στὰ περὶχωρα. Καὶ νά τὸ σχέδιο ποῦ ἔκαμε: 'Ο Βλάσης θὰ παρουσιάσῃ ὡς ὁδηγὸς τοῦ ξένου ὡς αὐτὸς τῆς ἐκδρομῆς...

Καινούργια γέλια χαίρετησαν τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Βλάσκου. ποῦ ἐξακολούθησε μ' ἐνθουσιασμό:

—'Ο Βλάσης θὰ τοῦ μιλήσῃ τότε γιὰ κάποια ἀξιοθέατα ἐρείπια καὶ θὰ τὸν προτρέψῃ, νά τὰ ἐπισκεφθῇ. Γιατί, ἔρετε, αὐτοὶ οἱ μπουρο-ἔγγλέζοι εἶνε ἱκανοὶ νά κάμουν ὀλόκληρες λεῖψες γιὰ νά ἰδοῦν πράγματα, ποῦ δὲν θάξιναν οὔτε τὸν κόπο ἐνὸς μικροῦ περιπάτου. Εἶνε περιττὸ νά σᾶς πῶ, ὅτι τὰ ἀξιοθέατα ἐρείπια θὰ εἶνε αὐτὰ ἐδῶ...

Οἱ λησταὶ λιγώθηκαν τώρα ἀπὸ τὰ γέλια. Μὰ τί σοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Βλάσκος!...

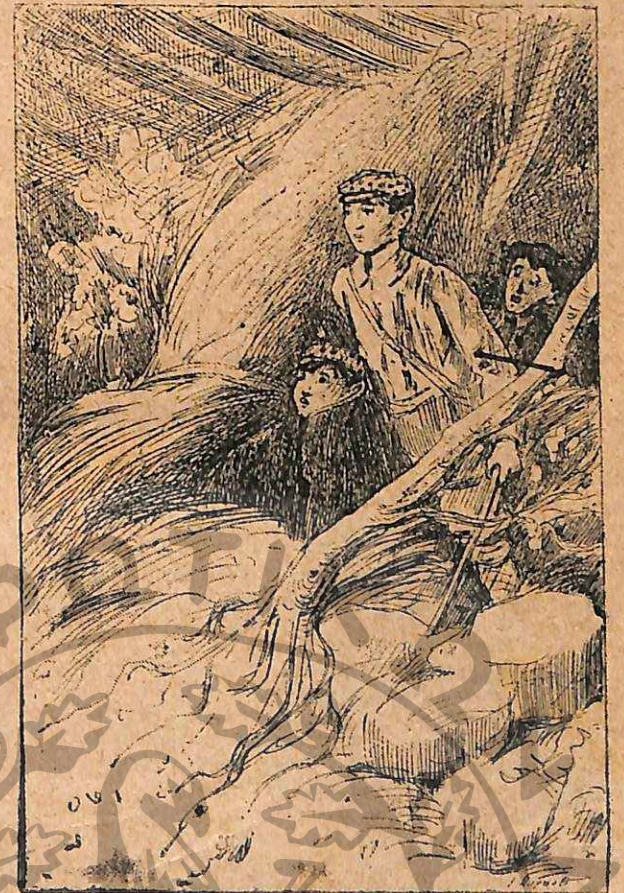
—Φυσικά, ἐξακολούθησε ὁ ἀρχηγός, ὁ Βλάσης θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅταν εἶνε ὥρα, γιὰ νά μᾶς εἰδοποιήσῃ νά βάλουμε τὸ πουλάκι στὸ κλουβί. Καὶ τότε αὐτό, γιὰ νά ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερίαν του, θὰ μᾶς πληρώσῃ ὁλοπρόθυμα ὅσα τοῦ πούμε. Δίρα μὲ οὐρά, ποῦ λέει ὁ λόγος. 'Ε, πῶς σᾶς φαίνεται τὸ σχέδιό μου;

Οἱ λησταὶ ἐχειροκρότησαν ὅσο δυνατότερά μπορούσαν. Τώκωναν ἴσως καὶ

γιὰ νά ζεσταθοῦν. 'Αλλὰ μαζί μὲ τὰ χειροκροτήματα, ἐπρόφεραν καὶ λόγια, —κάτι χονδρὰ ἀστεία, ποῦ ὁ Δόναλν κι' ὁ Δάγκλας δὲν μπορούσαν νά τὰ καταλάβουν.

—'Ενῷ ὁ Βλάσκος ἐξέθετε ἔτσι τὰ σχέδιά του, ὁ Παῦλος ποῦ ἄκουγε χωρὶς νά χάνῃ λέξι, αἰσθάνθηκε ἄξαφνα ἀπὸ πίσω του ἕνα ρεύμα ψυχρό. 'Ο αἶρας αὐτὸς θάμπαινε βέβαια ἀπὸ καμμιὰ τρύπα τοῦ τοίχου. Γύρισε γιὰ νά ἰδῇ, ἔκαμε νά κασπατέψῃ, ἀλλά, μ' αὐτὴ τὴν κίνησι, ἔσπασε ἕνα ξερόκλαδο, ποῦ ἄγγιζε τὸν ὦμό του.

—Τί εἶν' αὐτό; ἐρώναξε ὁ Τιρέττος.

«'Ο Παῦλος: ἄκουγε χωρὶς νά χάνῃ λέξι.» (Σελ. 89, στ. γ.)

Καὶ πετάχθηκε ὀρθός. —Κρότος στὴ διπλὴν κάμαρα, εἶπεν ἄλλος ληστής. Κάποιος θάνη κει μέσα καὶ μᾶς ἀκούει!...

—'Οποῖος κι' ἂν εἶνε, δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ! ἐφώναξε ὁ Βλάσκος. Καὶ σηκώθηκε ἀπότομα.

—'Αλλ' αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ Βλάσκου ἐτρόμαξε ἕνα μικρὸ, σταχτερό ζῶο ποῦ πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια του κι' ἔσχιζε τὴν κάμαρα σὰ βέλος.

—Ποντίκι!... 'Ενα ποντίκι!... Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ποντίκι, γενναῖό μου Τιρέττε! ἐφώναξε ὁ ἀρχηγὸς μὲ εἰρωνεία.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Βοσκάπουλο τῆς Ζήριας (καλὸ ταξιδιὶ) Ἰωάν. Σ. Διαλ. (ἔχεις δίκην· τὸ τελευταῖο διήγημα τοῦ κ. Ἀδάμ εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ δροσερώτερα καὶ τὰ διδακτικώτερα ποὺ ἔγραψε ὁ ἔξοχος αὐτὸς συγγραφεὺς· τώρα εἰς θέλεις καὶ ἄλλο· ἔ, σιγά-σιγά, ὅταν ξαναστειλῇ... γιατί, ξέρεις, δὲν γράφει οὐδέν, ἔχει καὶ ἄλλες δουλειές ὁ ἄνθρωπος) Θεοδώραν Γ. Μιχ. (στεῖλὲ μου σημειώσιν τῶν φύλλων ποὺ σοὺ λείπουν, καὶ τὸ ἀντίτιμον, γὰρ σοὺ τὰ στείλω) Ἡρώα τῆς Ἀλαμάνας (δυστυχῶς ἀδυνατῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω· οὔτε χώρον ἔχω, οὔτε προσωπικὸν δι' ἐξωτερικὰς παραγγελίας) Κυπριακὸν Ἀστέρ (φωτογραφία ἐλήφθη) Μήτην (ἡ Ποικίλη-πύσσα τῶν Δολιχαίων (δὲν τὸ ἀνέγραψε· τὸ μετέφρασε μόνη της καὶ πολὺ καλλίτερον μάλιστα ἀπὸ αὐτὴν τὴν «δόκιμον διδασκάλισαν») Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (δὲν ἐλήφθη) γράψε μου τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐπιταγῆς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, ἂν τυχῶν δὲν ἐστὶν ἀπὸ τὸν ὀνόματι σου) Ι. Μαρι. (τὸ παλαιὸν σύστημα κατηγορήθη ὡς ἐλαττωματικὸν καὶ ἀδυνατῶ νὰ τὸ ἐπιναφέρω) Βαρθολομαῖον Ἑλλάδα (δεκτὰ) Κωνσ. Δ. Ἑλευθ. (αὐτὸ ποὺ κάνεις ἐστὶν, τὸ κάνουν καθ' ἑβδομάδα ἄλλοι τριακόσιοι τοῦλάχιστον· ὥστε ἄδικα παραπονεῖσαι) Φροντὸν τῆς Πατοῦδος (τὰ εἰσεῖλα τὴν 11 Ἰανουαρίου) Μοντεζόρη (ὄχι, κ' ἕνα μόνον ἀρκεῖ) Ἰωαν. (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ δεκατρεῖς λέξεις, δη. 1,30) Προμηθεὺς Δεσμώτην (λάθος ἦτο καὶ τὸ διόρθωσα· εὐχαριστῶ) Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο (ἀκόμη μίαν δραχμὴν νὰ στείλῃς· δὲν εἶδες εἰς τὸν Ὀδηγόν, ὅτι τὰ ψευδώνυμα φέτος ἔχουν 2 δραχμὰς;) Ζακυνθινὸ Ναντοπούλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, 25 λεπτά ἑκαστον) Πρωτομάστορα τῆς Ἑλευθερίας, Χουσμάλλον Δέρας, Σπυρ. Γ. Μεσ., Τρικκεριανάκι, Ἡρώϊκὸ Θρακόπουλο κτλ. κτλ.

Ἑλληνικὸν Στέμμα, Γυτὸν τοῦ Ψηλορείου, Νικηφόρον Σίφος, Ἀλεξ. Ἀθ. 1σ. (ἔλαβα· εὐχαριστῶ).

Ἄγγελον τῆς Νίκης, Μυστηριώδη Προσωπιδόφρον, Χουσακτόν, Παγωμένην Φοτιάν, Δημήτριον Βέν, Προμάχον τῆς Ἑλευθερίας (εἰσεῖλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δечатὶ μέχρι τῆς 4ης Μαΐου

106. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις ἂν ἐνώσῃς;

Μὲ ἑλληνικὸ νησί,

Ἀπ' τοὺς ἑπτὰ τὸν ἕνα

Θὰ κάμῃς σὴ στιγμῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χουσμάλλου Δέματος

107. Στοιχειόγραφος

Μ' ἔχει κάθε βένδρο.

Τὸ λαϊμὸ μου βράζει;

Γιὰ νερό δοχεῖο

Β' ἐπεὶ καὶ θαυμάζει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

109. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Αἱ ζητούμεναι λέξεις ἀρχίζουν ὅλαι ἀπὸ Κ. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν βασίλειά τῶν Ἀθηνῶν:

1, Μεγαλόνησος; 2, Ἐκ τῶν ἑπτὰ θυμῶν; 3, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας; 4, Μεγαλόνησος; 5, Ἀρχαῖος; 6, Ἀργοναυτὴς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Εὐκλείας

110. Μικτὸν

χρστ - γν - χριζο - στυ - οισ

Ἐστὴν ὑπὸ Π. Α. Μιχαήλ

111. Γρίφος

Φίλιππε

ἂν

Ἐστὴν ἀπὸ τὴν Ἑλευθερίαν στοὺς Σιλάβους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Η' - 90]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Πρόσχετε· δὲν ἔχετε νὰ κάμετε μετὰ τὸν Ἑλληνοπούλο; ἔχετε νὰ κάμετε μετὰ τὴν Ἀλφειάδα;

ἙΛΛΑΔΑ

Καὶ ὁ Ἑλληνοπούλος ὁμολόγησεν ὅτι ἐν ὅτοις 300 ψήφους· ἐνθ' αὐτοὶ διέθετον 100. Τώρα διαθέτουμεν 1300...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ

[1Η' - 91]

Ἀδελφόνε, Ναυαγὲ τοῦ Ἄερος, σὰ; βρήκα; Τὶ χαριτωμέν' ἀδελφία!

Λαρισσαῖκον Διαβολάκι

[1Η' - 92]

ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[1Η' - 93]

Πνευμάτα, ψευδέστατον· τὸ ψευδώνυμόν μου δὲν εἶνε γατίσι. Τρελλοαυρακίδε!

[1Η' - 94]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Συνδρομαί: Μηνιαία: 0,20. Τριμ: 0,50
Ἐξέμ: 1,00. Ἐτησία: 2,00.

[1Η' - 95]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Διορίζεται ἀντιπρόεδρος ὁ Ι. Κ. Μελισσινίδης

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΔΗΛΟΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Ἀθηνᾶ Παπαζοῦ, νιάδου, Ἑλένη Καρέστου, Ἑλισάβετ Ἀνδρέου, ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Σπ. Σουλτάνης, Γ. Ἐμ. Σταμάτης, Σωτ. Χ. Χούλης, Μιχ. Σ. Γαϊτάνος, Βασίλειος τοῦ Βαστόπου, Γ. Ἀντωνίου, Θ. Γ. Κατάνης, Κόννης, Ἀσπ. Α. Χαριτοπούλης, Θ. Α. Μαυροδόπουλος, Κ. Ἀγγ. Σταυροπούλου, Α. Λαρεντζάκης, Μαργαρίτα Σ. Σταυροπούλου, Α. Γ. Κωνσταντίνου, Χατζῆς Περικλῆς, Ἐμ. Γ. Μπουκόσης, Ἀπολιτίου Γεωργίου, Ἀνδρ. Μ. Νόβακ, Ν. Χ. Κορηϊκός, Ἰω. Μ. Βουτσίνο, Ἀλκ. τῆς Ἰωνίας, Π. Α. Βαρθολομαῖος, Ἐμ. Ν. Βενιζόλος, Ἀμ. Α. Γερακάκης, Β. Α. Ἀνδριόπουλος, Ι. Σταλόνης.

ΑΓΡΙΝΟΥ: Θέρμιος Ἀπόλλων.

ΑΙΓΙΟΥ: Μάρθα Α. Τσικουρά

ΑΡΤΗΣ: Χαρ. Α. Οικονόμου.

ΒΟΛΟΥ: Μέλων Νικητής.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Γ. Χατζιώτης, Κ. Νάκος,

ΚΑΛΑΜΩΝ: Β. Δ. Γουλιόπουλος, Γ. Α. Βαγ

γούπουλος, Μαργαρίτα Π. Βουγιούκα, Β. Αρ. Πα

παδόπουλος, Γ. Π. Βουγιούκα, Δημ. Βύνος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Π. Σ. Σταματόπουλος, Ἀρμ. τοῦ Ἠλίου, Α. Κ. Δούλης, Ἰω. Β. Ζησιδάκης.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Εὐάγ. Κ. Παπαδόπουλος, Ἀλκ.

Παπαδόπουλος, Ἑλπίς Αουμά.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Εὐθ. Σ. Κόγκας,

ΔΙΜΗΝΗΣ: Ἑλληνική Πυγμή, Κέρβερος, Ν. Ι.

Ζαγοράκης.

ΝΕΜΕΩΣ: Ἠλ. Σ. Παπαδοθηρίου.

ΝΕΩΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Νέλλη Ι. Σοφianoπούλου.

Ἄλ. Σαπουνάκης

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Αικατερίνη Γ. Σαρρή

Καβουρομάνα.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀγ. Ρωμανός, Ι. Κ. Τσίτσικας,

Ντίνος καὶ Νίτσα Βλ. Ἀντωνίου, Γ. Π. Τριανταφύλλου, Ἀνδρ. Χ. Βλαχούτσικος,

Κομματοδραστής Πατρών, Ἀναστασία Γ. Μο

σζόβου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Ε. Ἀσδάκης, Ἀντ. Χ. Κορ

ναῖος, Ὀρφεὺς Ἀρφαῖς, Ὠραία Λιβαδοῦ, Σωτ.

Δ. Φουντούκος, Σ. Π. Σωτήρης, Γ. Κ. Στα

νάκης, Ἠλ. Καμπίτης, Σάνθη Α. Παπαδο

που, Α. Π. Μάνος, Χρηστάνα Α. Σκούρη, Ἰω.

Δ. Σκούρης, Ἠλ. Α. Βενάκης, Γ. Π. Βασιλείου.

ΠΥΡΡΟΥ: Δ. Κ. Παπανικολάου.

ΣΠΑΘΑΡΙΟΥ: Α. Α. Παπανικολάου.

ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Ἐμ. Κοτση.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γ. Ι. Καλλιόπης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἠρώς τῆς Ἀλαμάνας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐάγ. Τσιρκιῆς Α. Σ. Ἀργυ

ρόπουλος, Μαρία Σπυριδίου, Ἀγγελική Σπυ

ρίδου, Ν. Ι. Κιτσέρος, Σωτηρία Γ. Νάκου, Γ.

Καραναστάσης, Κ. Καραναστάσης, Ἐνας χωρίς

ὕπογραφο.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δώματα ἀτέθησαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: ΔΗΜ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ἐν Ἀθῇ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΤΙΩΤΗΣ ἐν Ἐλευθερίᾳ, ΣΩΣΤ. Α. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΥ ἐν Πειραιῇ καὶ ΜΑΡΙΑ ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ ἐν Χαλκίδι· οἱ ὅσοι ἀναγράφουν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Μαρτίου.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1918

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα τὴν 16 Ἰανουαρίου τὸ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1769 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐγγεγμῶνον, ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνετο ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:

717, ἐκέρδισεν ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέτης.

1135, 477, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 10 κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

1376, 798, 1001, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

112, 317, 1234, 403, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

398, 608, 1525, 1062, 370, ἐκέρδισαν ἕκαστος μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχέως ἔτους.

821, 579, 1419, 49, 907, ἐκέρδισαν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτιπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

528, 1447, 428, 9, 964, 128, 666, 221, 1241, 232 ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως, τῆς Β' Περιόδου.

1610, 782, 1023, 87, 1165, 446, 1673, 1118, 572, 877, 197, 1452, 928, 627, 1310, 1547, 330, 1501, 1409, 1264, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρῶν κατὰτελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸν 12ον φύλλον τῆς προσεχέως ἑβδομάδος χωρὶς νὰ δικαιωθῇ τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τάξης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπρὸςβύβαιον σήμερον ἐπὶ στολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὴ ὀρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1918 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπληρώσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐγγεγμῶνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1918. Εἶνε δὲ τὰ δώρα τῆς Β' Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Α'.